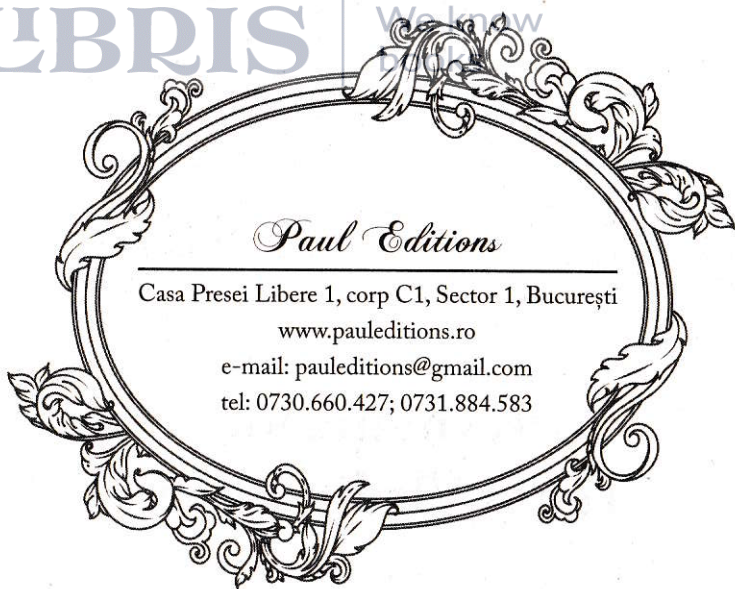

LBRIS

Wolfram
Alpha

Paul Editions

Casa Presei Libere 1, corp C1, Sector 1, București

www.paueditions.ro

e-mail: paueditions@gmail.com

tel: 0730.660.427; 0731.884.583

Redactare: *Mihaela Enache*

Tehnoredactare: *Nicoleta Monoran*

Coperta: *Paul Editions*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Răscoala lui Tudor Vladimirescu / *.** – București: Paul Editions,
2025

ISBN: 978-630-6588-77-0

Revoluția lui TUDOR VLADIMIRESCU

Lucrarea de față cuprinde textele integrale: *Tudor Vladimirescu*, de Ioan Georgescu, *Un apărător al săracilor, domnul Tudor din Vladimiri* (c. 1780–1821), de N. Iorga. De asemenea au fost folosite selecții din textul *Frământările politice și sociale în Principatele române de la 1821 la 1828* de Ioan C. Filitti.

Paul Editions

Tudor Vladimirescu de Ioan Georgescu	5
Cuvânt înainte	5
Copilăria și cei dintâi ani din viața lui Tudor	6
Tudor în oastea rusească	8
Tudor înainte de răscoală. Starea țării de atunci	10
Eteria grecească sau zavera	15
Cele dintâi fapte și chemări la răscoală	18
Stăpânirea față de mișcarea lui Tudor	20
Eteriștii în Iași	24
Tudor în drum spre București.	
Cele din urmă proclamații și cereri	27
Vremuri de cumpănă	32
Eteriștii în București. Ipsilanti și Tudor	34
Frământări	36
Noile orânduiele ale lui Tudor. Măsurile luate de turci	38
Retragerea, tradarea și moartea lui Tudor	40
Sfârșit	44
Un apărător al săracilor, domnul Tudor din Vladimiri (c. 1780–1821) de N. Iorga	47
Prefață	47
Cartea I Începuturile lui Tudor	50
CAPITOLUL I Părinții și satul	50
CAPITOLUL II Tudor ostaș la ruși	54
Cartea a II-a Domnul Tudor	62
CAPITOLUL I Izbucnirea răscoalei	62
CAPITOLUL II Cărmuirea față de răscoala lui Tudor	70
CAPITOLUL III Tudor spre București	78
CAPITOLUL IV Tudor și boierimea bucureșteană	81
CAPITOLUL V Înțelegerea cu boierii	87
Cartea III scăderea și căderea lui Tudor	94
CAPITOLUL I Sosirea lângă București a lui Ipsilanti	94
CAPITOLUL II Tudor și boierimea câștigată de Ipsilanti	97

CAPITOLUL III Ultime frământări	99
CAPITOLUL IV Retragerea, prinderea și moartea lui Tudor	102

Frământările politice și sociale în Principatele române de la 1821 la 1828 de Ioan C. Filitti

I. Principatele române și Eteria grecească la 1821	
1. Originile și țelurile Eteriei	109
2. Eteria și aspirațiile românilor	114
3. Tudor Vladimirescu și Eteria	120
4. Motive interne de răzvrătire	127
5. Acțiunea lui Tudor Vladimirescu și aceea a lui Ipsilanti	134
6. Defecțiunea rusească și efectele ei în Principatele române	144
II. Principatele române sub ocupația turcească 1821 – 1822	
1. Ocuparea Principatelor de trupe turcești	165
2. Cererile boierilor moldoveni către Poartă în oct. 1821	168
3. Proiecte de reforme dintre dec. 1821 – martie 1822 ale boierilor munteni emigrați în Ardeal	173
4. Cererile delegaților munteni și moldoveni la Poartă. Aprilie 1822	181
5. Proiectul cărvunarilor și alte proiecte de reforme ale boierilor moldoveni, în aprilie-iulie 1822	186
6. Curentul democratic în Muntenia la 1822	201
III. Domniile pământene, 1822-1828	
1. Numirea Domnilor pământenii	212
2. Domnia lui Grigore D. Ghica în Muntenia, 1822-1828	213
3. Domnia lui Ion Sandu Sturza în Moldova, 1822-1828	234

TUDOR VLADIMIRESCU

de Ioan Georgescu

*„Și știindu-mă norocul pre mine, dintr-alte vremi,
că sunt un adevărat fiu al patriei mele, cu silnicie
m-au luat a le fi și la această vreme chivernisitor
pentru binele și folosul tuturor.”*

Tudor Vladimirescu.

Cuvânt înainte

S-a zis – și cu toată dreptatea – că un popor, care nu-și cinstește oamenii săi mari, nu-i vrednic că i-a avut. Nerecunoștința față de binefăcători e unul din păcatele omenești cele mai mari. Ea e și mai mare, când se îndreaptă împotriva acelor, prin care un popor a ajuns să fie mai liber, mai puternic, mai bun și mai fericit. Oamenii aceștia mari sunt ca și căile pe munte. Nu numai că se văd din depărtare, dar înalță pe toți cei ce-și dau osteneala să-i urmeze.

Astfel de om mare, prin care s-a ridicat întreg poporul românesc la o treaptă mai înaltă de libertate, de putere, de bunăstare și fericire, a fost și Tudor Vladimirescu.

Țăranii noștri, mai ales cei de pe Olt, îl dezmiardă „Tudorin” și-i cântă visul într-un cântec, care începe cu cunoscutele cuvinte:

Marii noștri poeți, George Coșbuc și Ștefan Oct. Iosif, încă i-au închinat câteva versuri de pomenire, pe care le alăturăm la această istorie. Și atâta tot. E prea puțin pentru un om atât de mare. El trebuie să fie pururea viu, în sufletul neamului nostru, ca un stăruitor îndemn spre mai bine.

Să vedem acum, cine a fost Tudor Vladimirescu, și ce a voit el să facă pentru poporul românesc?

Copilăria și cei dintâi ani din viața lui Tudor

Tudor s-a născut, între anii 1770 și 1780 (anul nu se știe cu siguranță când) în comuna Vladimiri (de unde și numele lui de Vladimirescu), județul Gorj, din părinții Constantin și Ioana. El a avut un frate Pavel, căruia îi zicea și Papa, și o soră Constantina sau Dina.

Tudor n-a întemeiat familie. El nu era făcut nici pentru avere, nici pentru muiere, ci pentru ceva mai înalt. Fratele său, însă, Pavel s-a însurat cu Bălașa și a avut un fiu, Ioan Vladimirescu, născut chiar în 1821, anul sculării și căderii unchiului său Tudor. El a trăit până bine de curând. Sora lui Tudor, Constantina sau Dina a avut o fată cu numele Sanda și un băiat, Gheorghe, din care se trag Vladimireștii din Căpreni și Pegeni. Din aceștia se trag, poate, și Vladimireștii din Dolj și Vâlcea.

Cea dintâi învățătură de carte a primit-o de la preotul din Vladimiri, Pârnu Ciuhoi. De altfel și el era „neam de popă” atât după mamă cât și după tată. Bunicul său a fost călugărul

Mitrofan. În copilărie păzea și el, ca și fratele său Pavel, vitele la pășune.

La vârsta de 10 sau 12 ani, ca să scape de salahorie (robotă), s-a dus la Craiova pe procopseală la un dascăl, anume Lupu, condicar de fel și rudă cu Tudor. Într-o zi, fiind mulți oaspeți la masa lui Lupu, Tudor, aducând supa pe masă, se împiedică și o vărsă. Dascălul Lupu îi trage o palmă. Tudor îi zice cu sânge rece:

— Mai dă-mi o palmă, ca să mă învăț minte.

Și dascălul i-a dat și a doua palmă. Tudor i-a spus atunci:

— Rămâi sănătos, dascăle!

Apoi s-a dus, și a fost bun dus.

După aceea îl aflăm în curtea boierului Ioan Gărdăreanu, de unde se zice că ar fi trebuit să plece din pricina cucoanei, a cărei legături de dragoste cu un fruntaș grec le-a descoperit Tudor stăpânului său și care pentru aceea nu l-a mai putut suferi la curtea sa.

De aici se zice că s-ar fi dus la prietenul său turc, Regep-Pașa, din Ada Kaleh, ostrovul dunărean din fața Vârciorovei, de unde s-ar fi întors cu scrisori către vodă Constantin Ipsilanti și către ispravnici, să nu se atingă nimeni de el, ba să i se dea cinstă și slujbă, căci altfel nu va fi bine.

Se mai zice că și el ar fi făcut mare negoț, ducând vite de ale boierului Gărdăreanu și de ale altora până departe în țara ungurească.

Vedem, deci, că Tudor, dușmanul neîmpăcat al ciocoilor de mai târziu, a început el însuși ca ciocoi. Pe când însă alții, care au pornit ca el, n-au avut alt gând decât procopseala și hoția, el, dându-și seama de apucăturile lor urâte, s-a scârbit din tot sufletul său și s-a năzuit să apere pe cei mulți și slabi de jafal nemaipomenit al ciocoilor. Asta e vrednicia lui cea mare.

Constantin Ipsilanti încă în întâia sa domnie (1802–1806) i-a încredințat lui Tudor formarea unui corp de voluntari (adică voluntari sau luptători de bună voie), care să lupte, alături de sârbi și de ceilalți creștini, împotriva păgânilor de turci. Se plănuia o mare răscoală a tuturor popoarelor creștine, asupra atâta vreme de nemiloșii păgâni, adică a „raialelor”. În fruntea acestor popoare avea să lupte pravoslavnică Rusie, spre care se îndreptau toate nădejtile creștinilor.

Dar turcilor nu le-a fost greu să se apere în timpul acela, când puterile cele mari ale Europei aveau destul de lucru cu Napoleon cel Mare, împăratul francezilor, care cucerea țară după țară și-și întindea domnia aproape asupra lumii întregi. Din Vidin (Diiul, cum îi ziceau oltenii noștri) ei prădau și jefuiau, în frunte cu înfricoșatul Pazvantoglu, întreaga Oltenie și Muntenie. Însuși vodă Constantin Ipsilanti a trebuit să fugă din București dinaintea lor, ca unul care ținea cu rușii. Abia a fugit însă vodă la ruși și aceștia, la sfârșitul anului 1806, au și trecut Nistrul, venind prin Moldova să lupte împotriva păgânilor și pentru dezrobirea creștinilor. Și au luptat bine, că la sfârșitul războiului acestuia de șase ani și mai bine (1806–1812) ne-au răpit jumătate din Moldova, Basarabia, drept mulțumită pentru că le-am dat mână de ajutor în război și le-am hrănit ostile din roada pământului nostru.

În războiul acesta „comandirul” (comandantul) voluntarilor sau pandurilor Tudor se luptă foarte vitejește în contra turcilor la Rahova și Fetislam, de aceea fu decorat de ruși cu ordinul Sfântului Vladimir și ridicat la rangul de „parucic” (ofițer). Tot în acest război făcu o mulțime de cunoștințe printre ruși, greci, sârbi, arnăuți, bulgari și alții, care parte i-au fost de folos, parte i-au adus pieirea.

Constantin vodă Ipsilanti l-a numit sluger, biv-vel comis și vătaf de plai la Cloșani. Slujbele acestea erau cele mai multe numai titluri goale, care se dau de obicei celor ce plăteau mai bine ori celor ce știau să lingusească pe puternicii zilei. Ca vătaf de plai avea însă grija trecătorilor și a plaiurilor de munte; avea să strângă birurile și să facă poclon de șoimi pentru împărăție și vânat pentru ospetele lui vodă; putea să judece pricini de vite mici (furtișaguri mai mici) și-i era îngăduit a bate cu bățul pe cei vinovați, dar numai până la 20-30 de lovituri. Acestea-i erau datoriile. Drepturile erau: zile de clacă, una pe an de la fiecare locuitor, un miel mic de la Mocanii (ciobanii) noștri din Ardeal și câte un caș de stână. Era scutit apoi de toate sarcinile celorlalți locuitori: podvezi de poștă și cărături, angarii, pocloane și altele. Vătășei și pârcălabii atârnavu de el. Dacă s-ar fi purtat rău, și pe el l-ar fi așteptat „bătaia cu alai”, adică cu purtare prin oraș și mazilia. Așa spunea porunca domnească din 20 decembrie 1806.

Cu prada luată de la păgâni în războiul 1806-1812 Tudor ajunsese om cu oarecare bunăstare. El avea gospodărie frumoasă la Cerneți, o moară în câmpul Severinului, alta la Pleșuva, moșii la munte și vii în mai multe locuri. În Prejna, în plaiul Cloșanilor, a ridicat la 1808 și o biserică, unde și astăzi se vede zugrăvit pe o scândură chipul lui de ctitor. El poartă o căciulă, acoperită la vârf, cu postav roșu, mantie roșie, blănită și aurită pe margini, iar pe dedesubt un veșmânt verde, papuci galbeni și la cingătoare sabia împărătească a rușilor. Pisania (inscripția) de sus zice: „Biv-vel Sulgeri Teodoru, Cumândir”.

Deși prin pacea de la 1812 Sultanul iertă pe toți creștinii răzvrățiți împotriva lui, totuși Tudor n-a fost iertat. Se spune că un capugiul a fost anume trimis de Sultanul să-l ducă pe Tudor viu ori mort la Constantinopol. Auzind despre aceasta boierul grec Constantin Samurcaș, un prieten al lui Tudor, îi spuse să fugă din bună vreme de la București. Și el a fugit la Târgu-Jiu, trăgând de-a dreptul la fruntașul român de

acolo, Vasile Moangă, care, precum se spune, ar fi chemat pe egumenul schitului Lainiț și l-ar fi îmbrăcat pe Tudor în haine călugărești, până ce a trecut primejdia.

A doua zi, după plecarea lui Tudor din Târgu-Jiu, ar fi și venit turcii să-l caute și să-l omoare. Negăsindu-l nicăieri și spunându-li-se că ar fi trecut în Austria, s-au dus la Cerneți, unde au dat foc caselor și acareturilor lui Tudor, iar în marginea Dunării, prinzând pe un țăran i-au tăiat capul și l-au dus la pașa din Rusciuc, asigurându-l că acesta ar fi capul înfricoșatului ghiaur Tudor, comandirul.

Auzind un fruntaș român din vremea aceea despre această întâmplare, ar fi zis: „Dacă așa află cei mari adevărul, atunci mulțumesc lui Dumnezeu că m-am născut între cei mici”.

Tudor înainte de răscoală. Starea țării de atunci.

Trecând viforul războiului ruso-turc (1806-1812), Tudor se întoarse acasă la Cerneți și-și văzu în pace de gospodărie. Când el, când fratele său Papa sau Pavel, era vâtaf de plai la Cloșani.

Se spune că, din când în când, tot se vedea că Tudor a luptat în oastea rusească și a ajuns chiar „comandir”. Strângea arme rămase din războiul trecut (puști, pistoale, iatagane și altele) și le ascundea la via sa de la Cerneți. Credea că ele mai pot fi vreodată de ceva folos. (Au și fost, precum se va vedea din cele următoare.)

Domn al Țării Românești în timpul acesta a fost Ion Caragea (1812-1818), unul din grecii cei mai hrăpăreți, care au fost vreodată pe tronul românesc. A și rămas de pomină. În cei șase ani, cât a fost în domnie, n-a avut altă grijă, decât

să facă avere, și să și-o trimită peste hotare, să aibă bani albi pentru zile negre. Când a fugit din țară, era plin de bani și avea o mulțime de case frumoase, cumpărate în străinătate.

Pilda lui au urmat-o și cei din jurul său: vistiernicii, postelnicii și ceialalți boieri. Nu în zadar se zice: *De la cap se strică peștele*. Din vremea aceasta a rămas următoarea zicală despre vodă Caragea și boierii, care ocârmuiau țara cu el:

*Belu (vistiernicul II) belește,
Golea (vistiernicul I) golește,
Chiriac (postelnicul) pecetluește,
Caragea: cala, cala! (cuvânt grecesc, înseamnă bine! bine!)*

Pricina?

Vodă își cumpără scaunul domnesc pentru câțiva ani de la Sultanul turcesc, de la Marele Vizir și de la ceialalți Pași ai turcilor. De la Vodă își cumpărau apoi slujbele boierii divăniți, adică boierii cei mari, care erau în divanul (sfatul) țării. De la boierii cei mari își cumpărau slujbele boierii cei mici, și de la aceștia ceialalți slujbași. Firește, că fiecare se silea să-și scoată nu numai banii dați pentru slujbă, ci și alți bani, cât mai mulți, să aibă cu ce trăi, când nu va mai fi în slujbă.

Polcovnicile se vindeau, pe județ, cu 50, 60, 70, 80, ba chiar 100 de mii de lei. Dar și cel mai sărac polcovnic avea 1.000 de lei la zi venit curat. Cum se putea lucrul acesta?

Iată cum!

Polcovnicul își chema ciaușii (slujbașii săi mai mărunți) și le împărțea satele: care unde să se ducă.

A doua zi se întorceau unul câte unul, vestind că din satul cutare câte vite a adus, apoi primeau poruncă să le ducă în alte sate.

Într-aceea veneau țăranii cu genunchii plecați să se plângă la stăpânire cu lacrimi ferbinți pentru pagubele ce suferiseră, iar stăpânirea de atunci făcea convenita însemnare despre fiecare plângere, câte și ce fel de vite s-au furat.

Târgul era plin de săteni și cârciumarii se bucurau din inimă și mulțumeau lui Dumnezeu și harnicului polcovnic, că și-a adus aminte și de ei.

Nu peste mult veneau și ceașii cu vitele furate: boi, vaci, viței, cai și altele, și povesteau ce au pățimit în goanele făcute după tâlharii, care la urmă o rupseră la fugă cu toții.

Sătenii își recunoșteau vitele, făcând zgomot ca în târg (bâlci), când polcovnicul poruncea, la toți, să tacă din gură, și-i întreba:

— Ai tăi sunt boii ăștia, creștine?

— Ai mei! răspundea omul.

— Îi cunoști de bună seamă?

— Cum să nu-i cunosc! Că n-am avut alții decât numai ăștia doi bouleni.

— Atunci să-ți trăiască! Vezi tu, băieții mei, ciaușii, ți i-au găsit. Frumoși boi. Fac cel puțin cinci sute de lei. A zecea parte ar fi cincizeci de lei, dijma lor. Dezleagă-ți băierile punguliței, și să găsești acolo ceva și pentru băieți, căci, de, nici ei nu sunt slugile tale!

— Aoleo! săracul de mine boierule! se văieta românul. Boii ăștia i-am cumpărat numai cu două sute de lei, și dacă aș sta să-i vând acum, nimeni nu mi-ar da mai mult de o sută cincizeci de lei.

— Miști, câne de român! făcea ciocoiul. Ori plătești cincizeci de lei, ori scutură-ți căciula și du-te dracului fără boi!

Așa veneau, la rând, un țăran după altul. Multe din vite, se înțelege, nu se mai găseau deloc, și anume cele mai frumoase, fiindcă tâlharii apucau cu ele drumul spre Moldova, spre Dobrogea, ori spre altă țară.

Săptămâni de-a rândul se petreceau lucrurile astfel în fiecare zi.

Iată cum făcea dijma polcovnicului cam o mie de lei la zi!

Unde mai pui, că dijma era numai una din dările cele multe ale bieților țărani din vremea lui Caragea! Afară de asta mai

era darea de fiecare lună, ajutorul de primăvară, zeciuiala, birul pe capete, care mai ales era amar de tot, și altele și altele! Și era amar, fiindcă aruncul dărei se făcea pe numărul de case, iar zapcii (oamenii stăpânirii) nu voiau să știe că jumătate satele au luat lumea în cap și s-au dus, unde au văzut cu ochii, numai să scape de greul dărilor.

Cei rămași acasă trebuiau să plătească și pentru cocioabele părăsite de ceilalți. Cine nu voia să plătească, era bătut și chinuit, de multe ori cu cleștele roșite în foc și în chipurile cele mai îngrozitoare, până ce plătea și pentru vecinii săi duși în lume.

Vodă Caragea și oamenii lui (aproape toți greci) erau de părerea, că Țara Românească este o vacă, blagoslovită de Dumnezeu, care trebuie mulșă mereu, ca să nu-și piardă laptele.

Nu-i mirare că țara întreagă se ruga și blestema din adâncul sufletului: *Doamne, Dumnezeule! Ia trăsnește casa blestematului de ciocoi, care ne suge măduva din oase! Din holda ce o muncim, nici un bob nu ne lasă să folosim. Copilașii ne stau goi, fiindcă plătim, plătim, — plătim pentru casă, pentru fum, pentru albine, pentru pășune, pentru oile fătate, pentru toate. Și într-o zi ne va cere plată și pentru aer și pentru soare, ba și pentru ca să putem umbla în zdrențe și ca să putem muri de foame. Poate că ne va cere vamă și la intrarea în rai. Hristoase, Dumnezeule, tu, care ai zis că cel care a fost mai necăjit pe pământ, e în cer mai fericit, mai dă din cerul ăla și ciocoiului și dă-ne nouă din ale pământului, infundă gura lui cu bucuriile cerești, și dă-ne nouă și o bucătică de pâne. Sfinte, nu ne lua cuvântul, dă-ne însă și pământul!*

Așa suspina și se ruga întreagă țară românească de atunci.

Se putea oare, ca Tudor Vladimirescu, care trăia în mijlocul poporului și era „un adevărat fiu al patriei” cum zice el despre sine, să nu audă, să nu priceapă și să nu simtă în toată ființa lui suferințele bietului popor? Nu!

Stă însemnat despre el, că, ducându-se odată, către sfârșitul domniei lui Caragea, la Vodă, i-ar fi zis:

— Măria Ta! Peste puțin se împlinesc șapte ani de când stăpânești, și până a nu pleca, ar fi bine să scapi opinca de dări, căci tot cei săraci plătesc, iar cei mai cu stare se dau după spate. Te-ar binecuvânta poporul! Asemenea bine ar fi, să pui la cale, până ești în domnie, să se facă șosele (drumuri) în țară, pentru înlesnirea călătorilor și a mărfurilor.

— Ei, arhon (domnule) sluger, răspunse Vodă, se vede că nu-ți cunoști țara, deși ești născut și crescut aici. Dar cu cine să le faci toate acestea? Cu boierii? Dar știi câte măsuri bune am luat la începutul domniei mele, și pe toate le-au zădărnicit. Dacă erau uniți și patrioți (cu tragere de inimă pentru țară), ei ar fi fost domni și n-ar fi venit grecii domni în aceste țări. Când stai cu ei la sfat, toate se fac; dar cum ies din sfat, nu mai găsești doi boieri uniți într-un gând. Gândul lor e numai chiverniseala și hoția. În Țara Românească două lucruri nu se pot găsi: dreptate și cinste. În țara asta trebuie să te gândești numai să faci avere și să te duci s-o cheltuiești în alte țări.

Așa era domnul și Țara Românească atunci! Asta era rânduiala, așa numită de grecii din Fanar, a catahrisisului, adică pe românește zis: a tâlhăriei.

Venind astfel în București, Tudor putea nu numai să spună durerile și suferințele fraților săi de la țară, ci să afle totodată, ce se plănuia în țară și în străinătate pentru ușurarea sortii creștinilor îngenunchiați atât de rău de păgânul turc, și anume despre așa numita eterie sau zaveră.

Ce era aceasta?

Eteria grecească sau zavera

Pe vremea aceea grecii, din împărăția turcească și din toată lumea, făceau mari pregătiri de răscoală. La un semn dat, toți creștinii de sub stăpânirea Sultanului aveau să se ridice cu armele împotriva lui, să se facă neatârnatore de el și, de va fi nevoie, să-l alunge chiar și din Stambul, cum îi zic turcii Constantinopolului. Răscoala avea să se întâmple în 1825.

Pentru a duce mai ușor la izbândă gândul acesta mare, grecii din lumea întreagă au făcut o tovărășie numită pe grecește „eterie”, iar pe bulgărește „zaveră”, adică *za vero* pentru credință.

Din această tovărășie făceau parte domnii și boierii greci din București și din Iași, clericii greci de pretutindeni, dascălii școlilor înalte grecești, diplomații și ofițerii greci din slujba Rusiei, apoi căpeteniile de haiduci din Morea, Pelopones și din alte părți locuite de greci.

Capul eteriei era Alexandru Ipsilanti, fiul fostului domn român, Constantin Ipsilanti, fost general rus, care în luptele purtate de ruși contra lui Napoleon I și-a pierdut mâna dreaptă. Pe lângă el erau consulii ruși din Iași (Pisanis) și din București (Pinis) cu toți slujbașii și oamenii lor. Căpeteniile străzii de Arnăuți din București: Iordache Olimpiotul, Farmachi și bimbașa sau colonelul Sava, om de casă al lui Scarlat Vodă Callimachi, fost domn al Moldovei, încă erau amestecați în eteria grecească. Fiind consulul rus din București, Pinis, atotputernic, el a atras la sine și la eterie pe toți boierii mai tineri, precum și pe episcopul Ilarion al Argeșului. În Moldova însuși voievodul de atunci Mihai Suțu (1819-1821) era prieten de cruce cu capul eteriei, Alexandru Ipsilanti, și împărțea toate vederile și năzuințele lui. Mai mult! Se spune, că însuși țarul tuturor rușilor, Alexandru I (1801-1825), ar fi făgăduit tot sprijinul său grecilor răsculați.